

Miféle romlott orgia?

Miféle romlott orgia

emlékét őrzik bogarak?

Mulandóságtól póknyira

rajzanak csillárom alatt.

Gömböcske szórja fényeit,

szögletessé csiszolt kristály.

Isten szemébe

fér ez itt?

Hol vagyok?

Belőlem mit lát?

Dodekaéder élesít,

gubózom benne vegytisztán:

perdül egyet

az Égbeli,

repít,

felhősre muslincás

overallját kitérdeli.

Gazdagodhat-e háziúr

attól, hogy én élek szemében?

Látja-e, hogy beázik új

szemem, mit lelaktak szegényen?

Városképpel minek csempézem,

ha burkolatán a fény kihúnyt:

Isten azon át észrevétlen?

Szememben rövidlító ablak,

ablakomban bezúzott szempár.

Betöltöm szemgödrét a napnak,

dolgaimban a látás nem lát.

Kik együtt járnak csak, súlytalan

lebegnek öröklétben mindég.

Fogadván hűséget ugyanazt

bontható kötelemnek hinnék.

Miféle romlott orgia

emlékét őrzik bogarak?

Orgazmusoktól ujjnyira

törtek el pezsgőspoharak.

Jöjj, Uram,

csak a halálból

kihátrálók gyönyörítasak!

Sarumat oldom,

ha rám szólsz,

nappalid küszöbén kint marad.

Papucsodban csónakázón

potyogtam: volt, miért szidjalak.

Ez a te méreted,

Árdeli,

holdbeli lábbelid belibben,

túl nagy rám.

Meg tudod érteni?

Így nem iszkolhatok el innen,

lépnék, hiába, nem,

megint nem.

Legyen tiéd

az én bakancsom,

mi földembe

folyton hanyatt nyom.

Töri észéli talpadat,

sátánná sántít napra nap.

Húsomat is elhordd ám,

parancsolj!

Mint meszes oldalbordám,

az asszony.

Miféle romlott orgia

emlékét őrzik bogarak?

Tíz fényévre, száz holdnyira

kinyúlik a szembogaram.

Jöjj, Uram,

de tartsd be a törvényt,

muslincák nassolják az Édent,

bőrömön döccen darázs, döglégy,

kubikolj,

vérdózer,

serényen!

Én,

kit az egek alá löktél,

sapkámat lekaptad örökké,

méretemet felöltöd önként

csámpás kő

pertlijét kikötvén,

hadd lógjon láb alá

a szél, lenn – – –

a halál halljában én kérem:

te, ki szememben vagy időtlen,

rúgd le

fényhatlan sárcipődet,

csöndhatlan ígédet

kiköpjed –

aztán, gyerünk,

csússz elém térden!